

Світлана Дмитрук

(16 р., ЗОШ I-III ст., с. Підцир'я, Камінь-Каширський р-н, Волинська обл.)

Тихо плакала осінь золотими сльозами березового листа. Легенький вітер-пустунчик гнав його доріжками й тротуарами, й здавалося, що то сонячна хвилька котиться під ноги. Парком йшла молода жінка з дитячим візочком. Вона повільно рухалася доріжкою, то уважно розглядаючи пожовклі дерева, то підіймаючи голову вгору на тужливий крик журавликів, що покидали рідну землю. Жінка зупинилася, озирнулася навкруги, ніби когось очікувала. Із візочка почувся дитячий плач. Молода мати схилилася над немовлям, щось тихо промовила, повертаючи дитину на бік.

Це Світлана. Вона прийшла до парку після тривалої розлуки із цими місцями: то збирала допомогу бійцям на схід, то разом з Михайлом туди її доставляла, а потім пологи й перші дні догляду за дитиною. Сьогодні вона вперше привезла сюди свого синочка. Тут півтора року тому Сергій запропонував їй одружитися. Тоді була весна. Деревя ще стояли голі, тільки на невеличких кущиках, що вместилися біля доріжок, з'явилася перша брость. А високо в небі, як і зараз, розносився радісний спів журавлів. І на душі тоді було невимовно радісно. Мріялося про довгі щасливі роки подружнього життя, про своє сімейне гніздечко... Та не так сталося, як гадалося.

Скромне весілля з батьками й друзями. Море квітів, привітань та побажань. Згодом весільна подорож у Карпати й знову навчання у виші. Коли розпочалися протести на Майдані, її Сергійчик з першого дня тут. Вона ж залишалася вдома, готувала бутерброди, наповнювала термоси гарячим чаєм і мчала до нього. Хотілося побути разом, подивитися в його глибокі, наче море, зелені очі, опинитися в міцних обіймах. Часом докоряла за те, що залишав її саму, що вона ще не натішилася їх щастям. А він спокійно і з посмішкою промовляв:

– У вільній європейській Україні наше щастя помножиться. Я не можу сидіти вдома, коли там, на Майдані, вирішується доля країни.

Світлана здавлювала в душі своє незадоволення й думала, як допомогти чоловікові. Одного дня вони з одноклассниками вирішили залишитися на ніч у наметах. Сергій забороняв їй, вмовляв краще вдома приготувати борщ чи пюре й принести мітингувальникам. Так ні, відмовлялася, аргументуючи тим, що вона майбутній лікар і не може стояти осторонь, коли їй допомога тут потрібна: перев'язати рану, поміряти тиск чи температуру, або навіть піднести бруківку чи прибрати сніг – усяка поміч згодиться в такій серйозній справі. Дівчині хотілося бути поряд з чоловіком, якось сказати йому радісну звістку, про яку ще тільки сама довідалася кілька днів тому.

Насувалася ніч. На Майдані зчищали сніг у мішки, укріплюючи барикаду, біля одного намету розливали у пляшки займисту суміш, хлопці кололи дрова й складали їх біля буржуйки, а дівчата сортували медикаменти,

що підвезли волонтери. Усе потрібно розкласти по коробках і підписати, щоб за потреби швидко взяти в руки. «Ось закінчу роботу й неодмінно побіжу до намету чоловіка, порадую його своєю таємницею», – думала дівчина, вправно сортуючи медпрепарати зграбними руками.

Над Майданом здійнялася пісня. Це співали мітингувальники зі Львова. Вони браво виводили про стрільця, що загинув під львівським замком. Пісня підіймалася до небес разом зі струмочками диму, що звивався над багаттями. Біля намету із Полтави співали про славного козака Морозенка, що поклав свою голову за рідну землю, там заводили «Молитву за Україну», і завершували усе гімном «Ще не вмерла України ні слава, ні воля». Здавалося, що якийсь вправний конферансьє керує усім цим самодіяльним концертом. Піднесення, що витало тут, сповнювало душі людей невимовним почуттям братньої любові й жертвності заради єдиної мети – незалежної європейської України.

Світлані було приємно відчувати себе маленькою частинкою цього бурхливого, вільнолюбного океану, що зветься український народ. У її уяві зринало майбутнє життя: Україна – частина Європи, з її розвиненою економікою, незалежна держава з досконалим законодавством, що стоїть на сторожі прав та свобод простої людини. А ще вона уявляла себе лікарем у клініці, що має усе необхідне обладнання й рятує онкохворих. Цієї миті молода жінка знову згадала своє найпотаємніше: вона готується стати матір'ю, народити дитину для нового життя. Саме такі громадяни у майбутньому продовжуватимуть справу батьків, примножуватимуть здобутки попередників, що кров'ю виборювали незалежність, ціною життів захищали свій громадянський вибір.

До намету зайшов Сергій. Він тримав в одній руці кухлик із чаєм, а в другій – велику жовту троянду. Побачивши це, Світлана миттєво випалила:

– Чому жовта? Ти ж знаєш, я не люблю квітів такого кольору!

– Гарний колір. Це частина нашого прапора. Чому тобі він не подобається? Це символ тепла й хліба!

– Я відчуваю, що ця квітка не принесе мені тепла, – уже трішки ніжніше промовила Світлана, беручи троянду.

– Ой! – голосно скрикнула дівчина. – Вона ще така колюча. Бач, і морозу не боїться, жодна пелюсточка не примерзла.

– Стійка, як і ми з тобою. Хорошу справу ніякий мороз не злякає. Облиш квітку, краще зігрійся чаєм, – тепло, по-домашньому промовив Сергій.

– У мене для тебе дуже хороша новина. Коли б ти знав, то подарував би мені не цю жовту розлучницю, – ніяк не вгавала Світлана. – У нас буде дитина, я вагітна.

Сергій нічого не промовив. Він ніжно обійняв дружину, притиснув її до грудей. Його серце наповнилося почуттям обов'язку й відповідальності. Здавалося, що чоловік постаршав, ще більше змужнів. Справді, змужнів, бо тепер під серцем цієї жінки б'ється його

кровинка, нове життя, що народиться для майбутнього. Світлана ж чекала його слів, його поради. Єдине, про що подумав Сергій, то найшвидше сповістити батькам радісну звістку – про внука. Хлопець був певен, що народиться саме хлопчик.

– Ти мовчиш? Можливо, я засмутила тебе своєю новиною?

– Світланко, як ти могла таке подумати?! Я не тямлю себе від радості, тому й не знаю, що тобі сказати, – уже радісно промовив Сергій. – Я вже знаю, як ми його назвемо – Володимиром, володарем миру.

– А чому його? Може, у нас народиться дівчинка, і ми наречемо її Мирославою?

– Хто б не народився, я все одно буду дуже радий. А зараз упевнений в тому, що це буде хлопчик – захисник і помічник для тебе, – ще міцніше обіймаючи дружину, схвильовано промовляв Сергій.

Тієї ночі вони не стулили очей. Усе мріяли про майбутнє своєї родини, тішилися такою прекрасною новиною й бачили своє місце у новому житті України.

Під ранок біля Майдану почувся гуркіт вантажівок, голосні крики. Усі мітингувальники висипали з наметів. Пронеслася чутка, що силовики готують атаку. Сергій поцілував дружину, ніжно обійняв її й побіг у напрямку Інститутської. Але якесь чуття вмить розвернуло його й направило до намету Світлани. Він стикнувся з нею на виході, пильно подивився в очі, ще раз міцно поцілував і, ховаючи очі, промовив:

– А сина обов'язково назви Володею. Так звали мого діда, хороший був чоловік, Україну любив понад усе.

Світлана не встигла оговтатися, як Сергія не стало. На Інститутській пролунали постріли. Усі ринули туди. Ось уже тягнуть перших пораниених, когось перев'язують прямо на землі. Дівчина бігла й шукала у натовпі чоловіка. Вулицею покотилися клубки задушливого диму, крики змішалися з пострілами й завиванням швидких. Перед очима промайнула знайома куртка і враз зникла у натовпі. Світлана зупинилася й завмерла. Двоє чоловіків несли на руках її Сергійчика. Обличчя було закрявлене, а руки безладно теліпалися.

У швидкій його ще привели до тям. Він ще встиг сказати їй слова, котрі відлунюються й досі: «Народи сина для щасливого й вільного життя». І той її оклик «Сергійчику», що, здавалося, почув увесь Київ, вона й сьогодні чує тут, у парку.

Світлана нахилилася над візочком. Звідти світилося двоє чорненьких оченят. Щоразу, коли вона пильно вдивляється в них, їй здається, що то Сергій пильний погляд. Володя посміхався, безладно махаючи рученятами. Мати взяла його на руки й промовила:

– Тобі, Життя, ось ця крихітка, що народилася в такий відповідальний для країни час. Тобі, Україно, ніжний квіт життя мого чоловіка, що так мріяв побачити тебе в сім'ї європейських держав. А ти, моя втіхо, рости на радість усім нам, щоб зумів продовжити справу твого батька, що таким молодим залишив мене вдовою, а тебе сиротою.

Сльози покотилися горохом по обличчю. Світлані хотілося ридати й кричати, але ж вона повинна бути сильною, у її руках – майбутнє. А завтра ця сильна молода жінка вкотре вирушить на схід, повезе чергову партію гуманітарної допомоги для тих, хто продовжує справу її чоловіка – жертвує життям заради нового Життя.